



ת"ד 7056/12/14 - מדינת ישראל נגד אמיר אילביצקי

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

06 ספטמבר 2015

ת"ד 7056-12-14 מדינת ישראל נ' אילביצקי
בפני כב' השופט רועי פרי

בעניין:

המאשימה: מדינת ישראל

באמצעות תביעות תעבורה תל אביב

נגד

הנאשם: אמיר אילביצקי

באמצעות ב"כ עו"ד ניר פל

הכרעת דין

הנאשם זכאי מחמת הספק

1. הנאשם עומד לדין בגין אי ציות לתמרור עצור ומתן זכות קדימה, נהיגה בקלות ראש וגרימת חבלה לאדם.

2. למקרא עובדות כתב האישום עולה, כי הנאשם נהג רכב פרטי ביום 30.5.14, סמוך לשעה 12:53, ברחוב בוקי בן יגלי בתל-אביב, מכיון מזרח למערב והתקרב לצומת עם רחוב בוגרשוב.

בכיוון הנאשם, מימין לדרך, מוצב תמרור עצור (302).

אותה שעה, כנטען, רכב תום חיימוב על גבי קטנוע ברחוב בוגרשוב, מדרום לצפון, משמאל לכיוון נסיעת הנאשם.



נטען כי הנאשם נהג בקלות ראש, לא נתן תשומת לב מספקת לדרך, לא ציית לתמרור עצור ולא נתן זכות קדימה לקטנוע המעורב, חסם דרכו ושני כלי הרכב התנגשו.

כתוצאה מהתאונה נחבל הרוכב המעורב וכלי הרכב המעורבים ניזוקו.

3. ההגנה הודתה בנהיגה במקום ובזמן ובקיומו של התמרור. ההגנה כפרה באחריות הנאשם לקרות התאונה. משכך, נקבע התיק לשמיעת הוכחות.

יריעת המחלוקת

4. המחלוקת, שניטשה בין הצדדים, הינה האם ציית הנאשם לתמרור העצור ובתוך כך לחובותיו עלי תקנה 64(ד) לתקנות התעבורה, אם לאו.

אליבא דתביעה, הנאשם לא מילא אחר חובותיו, כאמור, וגרם לתאונה.

אליבא דהגנה, הנאשם מילא אחר חובותיו, כך שעצר לפני קו העצירה, ואף בהמשך, במקום בו הבחין בתנועה החוצה, ורוכב האופנוע הוא זה שהתנגש ברכבו של הנאשם, שהיה בעצירה מוחלטת.

פרשת התביעה

5. רוכב הקטנוע, מר תום חיימוב, העיד כי רכב על קטנועו ברחוב בוגרשוב בתל-אביב, ובצומת עם רחוב בוקי בן יגלי אירעה התנגשות עם רכב הנאשם, שהגיע מימין. נפל עם אופנועו על צד שמאל, סבל משפשופים.

טען כי הפגיעה אירעה באמצעות הפנס השמאלי קדמי של רכב הנאשם.

מתאר נסיעה "חלקה" של רכב הנאשם, "אני לא זוכר שהיתה איזה שהיא עצירה. אני זוכר שיש שם תמרור עצור מהכיוון שלו" - ע' 9, ש' 8-9.

מציין כי לא היו כלי רכב נוספים. מדובר בנתיב אחד, חד סטרי.

מעריך כי נסע במהירות של כ-20 קמ"ש.

בחקירתו הנגדית, הטיח הסנגור בעד תמונות שצולמו מיום האירוע, בהן נראה הקטנוע ועליו מטען בדמות שקיות (ת/5).

העד ציין כי המדובר במצרכים שהוביל, בדמות שקית קרח, 2 בקבוקי שתייה וכריך.



העד אישר כי הרחוב המדובר נוטה שמאלה, וכי הראות אינה מלאה.

הסנגור הטיח בעד כי בתעודה הרפואית נרשם כי נסע במהירות של 30 קמ"ש (ת/3), והעד השיב כי סבר שנשאל על זמן הנסיעה ולא על זמן התאונה.

העד ציין כי הבחין בנאשם שתי שניות עובר להגעתו לצומת, וכשנשאל האם יוכל לומר בוודאות שהנאשם לא עצר בעצור, השיב: **"כמעט לחלוטין"** - ע' 11, ש' 5.

עם זאת, בהמשך ציין העד כי את התמרור וקו העצירה ראה לאחר התאונה - ע' 11 ש' 10.

בהמשך ציין העד כי: **"אני ממה שאני זוכר אני לא זוכר אותו עוצר לגמרי ומציית לתמרור כמו שצריך"** - ע' 11, ש' 17-18.

העד ציין כי הנאשם פגע בו באמצעות פנס קדמי שמאלי של הרכב, בדופן ימין של האופנוע.

העד ציין כי הנזק לאופנוע נגרם גם בימין וגם בשמאל - ע' 12, ש' 16.

כשהטיח הסנגור את גרסת הנאשם בפני העד, כך שהעד ניסה לעקוף את הנאשם, השיב העד כי לא עשה כן על מנת לעקוף את הנאשם, אלא כדי להתחמק מהתנגשות בו.

העד שלל כי החפצים שהיו על האופנוע הפריעו להיגוי.

התיעוד הרפואי הוגש בהסכמה - ת/3.

6. המתנדב, ארז טרופן, ערך דו"ח פעולה עת הגיע לשטח ביום האירוע (ת/1).

בהתאם לדו"ח, הלה הגיע למקום לאחר שרכב הקטנוע כבר פונה על ידי מד"א.

הנאשם ציין, עפ"י הנרשם בדו"ח, כי התקרב לצומת מרחוב בוקי בן יגלי, עצר בעצור והתקדם לתוך הצומת, ובעודו בצומת הפתיע אותו קטנוע שבא משמאלו, שניסה לעקוף אותו, תוך כדי חציית הצומת, ונפגע מקדמת הרכב.

הקטנוע נמצא עומד על המדרכה.

העד מציין, כי צוות סיור לב 402, הגיע למקום טרם בואו.

בסקיצה ששרטט המתנדב, במסגרת הדו"ח, נראה רכב הנאשם עומד ברחוב בוקי בן יגלי, כשחזיתו במעבר החצייה, שבמקום, ואילו הקטנוע על גבי המדרכה בצד השני של הצומת.

בחקירתו הנגדית, ציין העד כי לא בוצעה חפיפה בינו לבין צוות המשטרה הקודם שנכח במקום (צוות לב 402), ואינו זוכר האם הסקיצה תואמת את מנח הרכבים בזמן התאונה.



לא תיעד את הזירה בצילום.

לא ניסה לאתר עדים.

כשהציג הסנגור לעד את התמונות שצולמו ביום האירוע (5/ת) זיהה העד את הקטנוע ואת הפריטים, כמצוין במזכר של המתנדב הנוסף (1/נ).

מאשר כי הנזק לקטנוע היה בצדו השמאלי בלבד - ע' 7, ש' 22-23.

7. המתנדב, דרור מוסלי, ערך מזכר (1/נ) ביום האירוע. מצוין פריטים שהיו על גבי הקטנוע.

המזכר הוגש בהסכמה, ללא עדות העד.

8. רס"ל סלאח סוויד, בוחן התנועה, העיד כי יצא לשטח ביום 1.11.14.

(5 חודשים לאחר התאונה).

ערך חוות דעת וצילם תמונות (4/ת).

בהתאם לסקיצה שצורפה לתרשים הצומת (6/ת), מצוין הבוחן שדה ראייה מקו הצומת לימין 150 מ' ולשמאל 70 מ'. מדוד.

העד ציין כי לא נערך שחזור של התאונה, שכן עסקינן בתיק 'הצמדה'.

יצא לשטח ובחן את שדה הראייה.

העד ציין כי במצב בו שדה הראייה של הנהג לא מאפשר לו לראות את התנועה החוצה מקו העצירה, אזי עליו לבחון את שדה הראייה מקו הצומת, ולהחליט אם לחצות את הצומת או ליתן זכות קדימה לכלי הרכב החוצים - ע' 14, ש' 8-11.

העד ציין כי הוציא את התרשים מארכיון התרשימים, אינו יכול לקבוע אם חל שינוי במקום.

בחקירתו הנגדית, ציין הבוחן כי ביסס את המלצתו להעמיד לדין את הנהג לאור קיומו של תמרור העצור ושדה הראייה - ע' 15, ש' 29.

"ש. אתה כתבת שהראיות שיש לך הן שדה ראייה ותמרור עצור?"



ת. נכון" - ע' 16, ש' 2-3.

אינו זוכר אם בדק קיומו של דו"ח פעולה שערך צוות 402.

הסנגור העלה תיזה בפני העד, לפיה אם היה מאתר את החומר של צוות 402, אשר הגיעו למקום לפני שכלי הרכב הוזזו, והיה מוצא שרכבו של הנאשם נמצא בקו הצומת, כך שלא חסם את תנועת הקטנוע ולא היווה מטרד, האם יכול היה לקבוע שאין סיבה להעמיד לדין את הנאשם, והעד השיב כי הסתמך על ת/1.

העד ציין כי לא מצא מקום לבצע הצבעה בזירה עם שני המעורבים - ע' 17, ש' 5-6.

לא בדק את שדה הראייה של רוכב הקטנוע.

הסנגור הטיח בעד כי לא בדק את טענות הנאשם, לרבות המטען שנשא עמו הרוכב ועקיפת הקטנוע - **"אם זה לא נמצא בתיק החקירה אז לא בדקתי"** - ע' 18, ש' 4-8.

הסנגור הטיח בעד כי על פי תאריך היציאה לשטח, המדובר ביום שבת, כמו כן, ציין פערים במדידת המרחקים בשדה הראייה, בין חוות דעת הבוחן לחוות דעת מומחה ההגנה (נ/3) וכן בהצפנת המפה.

הסנגור הטיח בעד כי רחוב בוגרשוב נמצא מזרח למערב וכיצד זה סימן הבוחן שמדובר בצפון, הבוחן השיב: **"זה מה שסימנתי, אין לי הסבר"** - ע' 19, ש' 22.

הבוחן ציין כי עניין הנזק אינו חשוב, שכן בכיוונו של הנאשם הוצב תמרור עצור ומבחינתו, עפ"י חומר החקירה, הלה לא עצר.

הסנגור הטיח בעד כי על פי ת/1, מזכר המתנדב, לא נמצא נזק בצדו הימני של הקטנוע, בעוד הרוכב טוען שהנאשם פגע בו בצד ימין, והעד השיב: "אחרי 5 חודשים אני לא יכול להסתמך על הנזק הזה, אני יכול להסתמך על כיווני הנסיעה מהדוח" - ע' 20, ש' 16-17.

העד אישר כי לא בדק את רכבו של הנאשם.

העד אישר כי לא נבדק המשקל העודף על הכידון של הקטנוע אולם לדידו אין לכך קשר לתאונה - ע' 21, ש' 4.

הסנגור שאל את העד אם יש ראיות שהנאשם חסם את הצומת, והתובעת ציינה:

"אני מצהירה שאין ראיה כזאת" - ע' 22, ש' 23.



הבוחן לא זכר אם קיים היה נתון לגבי מהירות הרכב, אולם לפי מסקנותיו אין חשיבות למהירות זו - ע' 23, ש' 1, ש' 14.

הסנגור שאל את הבוחן אם יש לו ראיה שהנאשם לא עצר בעצור, והבוחן השיב:

"אף אחד לא ראה אותו" - ע' 23, ש' 29.

9. העידו החוקרות שגבו הודעות מהנאשם - ת/7, ת/8.

בהודעה השניה (ת/8), למעשה, הגיע הנאשם למשטרה להציג רישיונות וביטוח, ובתוך כך צירף תמונות של הקטנוע, שצילם מיד לאחר התאונה, עם השקיות שעליו.

החוקרת שגבתה הודעה זו מהנאשם, נשאלה מה עשתה עם התמונות שהגיש הנאשם, וזו מסרה כי שמה אותן במעטפה בתוך התיק - ע' 27, ש' 5.

פרשת ההגנה

10. ההגנה טענה כי אין להשיב לאשמה, זאת לאחר שהסתיימה פרשת התביעה.

דחיתי טענה זו בדיון שהתקיים ביום 16.6.15 - ראו החלטתי.

11. במסגרת הודעתו של הנאשם במשטרה (ת/7), טען כי נהג ברכבו ברחוב בן יגלי לכיוון דרום, הגיע לצומת עם רחוב בוגרשוב ועצר במסגרת תמרור העצור לפני מעבר חצייה שבמקום.

בהמשך התקדם לאט לצומת ועצר, תוך שהוא מחכה זמן די ארוך עד שלא היתה תנועה בכיוונו, ואז החל בנסיעה איטית במטרה לחצות את הצומת.

לאחר שהתקדם מטר או שניים, הבחין בקטנוע המדובר על הכביש, במהירות רגילה בקצה רחוב בוגרשוב, ומייד עצר עצירה מלאה.

כשראה שוב את הקטנוע, היה זה בכיוון דלת רכבו, כשהוא אינו מאט את מהירותו, כאילו לא הבחין בו כלל.

"אני התכופתי ימינה שלא להיפגע והסתכלתי במראה אם יש לי אפשרות לנסוע אחורה. כשהורדתי את הראש מהמראה ראיתי את האופנוע קרוב לדלת שלי. הוא התחיל לעקוף את חרטום הרכב שלי במהירות איטית מאוד. הראש של הרכב עבר את קו הראש שלי ופגע ברכב"



שלי בטמבון הקדמי משמאל עם חלק אחורי של האופנוע. הרוכב נפל על הכביש... - ש' 13-16.

הנאשם אישר קיומו של תמרור עצור בכיוונו מימין, ועצר לפניו, ובפעם הנוספת בצומת.

התקרב לצומת במהירות של 10 קמ"ש.

מציין כי מיקום התאונה אירע מטר עד שניים אחרי קו המדרכה לכיוון מרכז הצומת.

לרכבו נגרמו שריטות בפגוש הקדמי מצד שמאל.

מציין כי צילם את האופנוע, שעליו תלויה היתה שקית מצרכים, שהכילה שקית קרח ומספר בקבוקי משקה, שיתכן וטלטולה הסיחה את דעתו של הרוכב.

12. הנאשם העיד להגנתו וציין כי עצר לפני קו העצירה והתקדם לצומת ועצר בנקודה ממנה היתה לו ראות ראווה לימין ולשמאל, שם עצר עצירה מלאה. עסקינן ביום שישי, שעת צהריים, כך שהיתה תנועה ברחוב בוגרשוב. המתין מספר דקות עד שהרחוב התפנה.

מציין כי התקדם לאט מתוך מטרה להגיע לקו הצומת ואז לחצות את הצומת מהר ובבטחה.

כשהחל להתקדם הבחין באופנוע שנכנס לרחוב בוגרשוב מצד שמאל ועל כן עצר עצירה מלאה.

מציין כי הרחוב הופך לצר, לאור המדרכה מימינו.

מציין כי האופנוע המשיך להתקדם לכיוונו, והנאשם היה בטוח שזה ימשיך במסלול הנסיעה, משום שמסלול הנסיעה לא חפף למקום בו עמד, והיה על הרוכב לסטות מעצמו ולא להמשיך. בהתאם הוריד את עיניו מהאופנוע כי זה לא היווה איום לגביו.

בהמשך הופתע כשהסתכל לעבר האופנוע, אשר נסע בכיוונו, ובמקום "לקחת יותר שמאלה כדי להמשיך לתוך בוגרשוב בכיוון התנועה. הסתכלתי בראי כדי לראות אם אני יכול לנסוע מהר אחורה, כי הוא נראה נוסע לכיוון שלי במקום לנסוע בכיוון התנועה ובפעם הבאה שהסתכלתי עליו הוא היה קרוב לאוטו שלי והתחיל להסתובב מסביב לחרטום של האוטו שלי במהירות איטית... שמעתי בום חלש וכנראה הוא איבד את השליטה על האופנוע. המשיך לנסוע מטר או שניים ונפל על הכביש" - ע' 33.

הנאשם ציין כי בצד ימין קיימת מדרכה והדבר נראה כאילו אך בשניה האחרונה, הרוכב ראה אותו וניסה לעקוף אותו, תוך שאיבד שליטה ונפל על הכביש.

הנאשם ציין כי בוחן תנועה שהיה במקום העמיד שלט במקום התאונה, והנאשם סבר כי החפות שלו ברורה.



בחקירתו הנגדית, עמד הנאשם על כך כי נהג במהירות של 10 קמ"ש, לפני שעצר בקו העצירה.

הנאשם עמד על כך כי עצר עצירה מלאה בקו העצירה ולאחר מכן התקדם עוד מטר, עד שהיתה לו ראות מלאה של הצומת ועצר עצירה מלאה בנקודה זו.

הנאשם שלל סתירה בגרסתו.

הנאשם שרטט את מיקום התאונה ומקום עמידתו (נ/4).

התובעת הטיחה בנאשם פרטים מהודעתו (ת/7) לגבי הזמן בו עמד ולגבי כמות הפעמים בהן עצר.

התובעת הטיחה בנאשם כיצד הוא מסביר שלא חצה את הצומת במהירות ובבטחה ופגע באופנוע, והנאשם השיב כי היה במצב של עמידה מוחלטת, והאופנוע הוא אשר פגע בו ולא להיפך.

אילו רוכב הקטנוע היה ממשיך בנסיעה ישרה, צמוד למדרכה, היה עולה על גבי המדרכה, כך שהיה צריך להמשיך בכיוון התנועה, שהיא מעט שמאלה - ע' 36, ש' 12-13.

13. מומחה ההגנה, מר אופיר לוי, ערך חוות דעת (נ/3).

העד צילם את צומת הרחובות ואת שדה הראיה.

על פי חוות הדעת, שדה הראיה לשמאל המדוד הינו 55 מטרים מקו הצומת.

העד יצא פעמיים לביקור בזירת התאונה, בצוותא חדא עם הנאשם, ואף ערך סקיצה.

העד ציין בעדותו כי ישנם פערים עצומים בין המידות שרשם הבוחן המשטרתי למה שמדד בשטח, כמו כן בסימון הבוחן בסקיצה באשר לצפון, כאשר המדובר בכיוון מערב.

כמו כן, מבנה הצומת שונה מסקיצת הבוחן, שכן המדרכה הימנית-מערבית בולטת יותר מהמדרכה המזרחית - ראו תמונות.

"...כאשר אופנוע שנוסע צמוד למדרכה הימנית בכיוון נסיעתו ברחוב בוגרשוב, אם הוא לא ממשיך עם הווקטור בכיוון הכביש שמצטמצם בכמות הנתיבים, אז הוא עולה על המדרכה המערבית" - ע' 39, ש' 1-5.

בחקירתו הנגדית, ציין העד, כי עיין בתיק החקירה וכי יש לו היכרות עם צומת זה.



לא התבקש להסיק מסקנות בחוות דעתו, אלא להתייחס רק לעובדות הנובעות מהמדידות שערך, בנוסף, ביקשו הסנגור להניח שרכב האופנוע נסע במהירות של 60 קמ"ש, ובתוך כך מהו המרחק שיעבור במהירות זו, כאשר סוגיה זו הינה נפרדת - ע' 40, ש' 11-13, ע' 41, ש' 3-4.

דין והכרעה

14. לאחר שבחנתי את מכלול הראיות שהובאו בתיק זה, האזנתי ברב קשב לעדים, לנאשם ולמומחה מטעמו, עיינתי במוצגים וקראתי דפי הפרוטוקול, התעורר בליבי ספק באשר להוכחת אשמתו המלאה של הנאשם לקרות התאונה, במידה המוטלת על כתפי התביעה והנדרשת בפלילים.

15. עסקינן בתיק 'הצמדה' בו יצא הבוחן לשטח 5 חודשים לאחר קרות התאונה.

בהתאם לתמונות הצומת, שצורפו לחוו"ד מומחה ההגנה (נ/3), עולה כי מבנה הצומת הינו כך שהמדרכה הימנית-מערבית בולטת לתוך הכביש ביחס למדרכה השמאלית-מזרחית.

נתון זה המופיע בחוו"ד (נ/3) ובסקיצה שצורפה לה, מדבר על ההפרש שבין מרחק של 4.4 מ' מקו העצירה של התמרור ביחס למדרכה הימנית לבין המדרכה השמאלית שמסתיימת אך 3.70 מ' מקו העצירה האמור (ראו גם נ/4). לכאורה פער של 70 ס"מ, הנראה גם בתמונות.

מצאתי שוני בין סקיצת בוחן התנועה למבנה הצומת כפי שצולם.

מבנה הצומת תומך בגרסת הנאשם.

גרסת הנאשם, ובעיקר טענתו כי המטען שנשא הקטנוע אשר היווה גורם מפריע ועקיפת רוכב הקטנוע את רכבו - לא נבדקו, וחבל.

הנאשם פנה למשטרה וצירף תמונות של הצומת ותמונות המטען שהיה על גבי הקטנוע ביום האירוע (ת/5, ת/8). התמונות הוכנסו, כך שמעתי, למעטפה בתיק (ע' 27, ש' 5), ולא ניכר שנעשה דבר ביחס לבדיקת הטענות.

16. במהלך המשפט הוברר כי חומר חקירה מהותי חסר בתיק התביעה - החומר שערך צוות לב 402, אשר הגיע לשטח ראשון, כך עפ"י דוח המתנדב - ת/1.

לפי גרסת הנאשם צוות זה הציב שלט בדבר התאונה והיה בנקודת הזמן בה **טרם** הוזזו כלי הרכב מהמקום.

יש להניח, בנסיבות אלה, ובהעדר ראיה לסתור את הדברים, כי צוות זה תיעד את מנח כלי הרכבים ומצב הצומת מיד לאחר התאונה. **תיעוד זה הינו חומר מהותי**, והעדרו פוגע בזכותו של הנאשם

עמוד 9



להתגונן.

17. תקנה 64 לתקנות התעבורה, תשכ"א - 1961, עוסקת בזכות הקדימה שבין כלי רכב בצומת.

תקנה 64(ד), קובעת כהאי לישנא: **"נוהג רכב המתקרב לצומת שלפניו מוצב תמרור המציין חובה לעצור, יעצור במקום שיכול לראות את התנועה בדרך החוצה, ואם סומן קו עצירה - לפניו קו העצירה, ויתן את זכות הקדימה לרכב אחר המתקרב או הנכנס לצומת מכביש אחר"**.

תמרור עצור (302) טומן בחובו שתי חובות מצטברות, האחת לעצור והשנייה ליתן זכות קדימה לרכב המתקרב או הנכנס אל הצומת.

משילוב הוראת התמרור והתקנה עולה כי על נהג המתקרב לצומת, כשבכיוון נסיעתו מוצב תמרור עצור, לעצור לפני קו העצירה המסומן. במידה ומקו זה ניתן לראות את התנועה בדרך החוצה, ימלא את החובה השנייה הטמונה בתמרור ויתן זכות קדימה לרכב המתקרב או הנכנס אל הצומת. במידה ומקו העצירה אין יכולת להבחין בתנועה החוצה, עליו לעצור בקו העצירה (ראשית) ולהמשיך ולעצור במקום בו יראה את התנועה החוצה - קו צומת, ואז לבחון את התנועה החוצה וליתן לה זכות קדימה, ואך שהדרך פנויה לחצות את הצומת.

במקרה שלפנינו, התרשמתי מהראיות, ובמיוחד מתמונות הצומת, שקו העצירה המיוחס לתמרור 302 הינו **פנימי**, ואין יכולת מקו זה לבחון את מצב התנועה בצומת לאשורו.

משכך, חובת העצירה הינה ראשית בקו העצירה, ולאחר מכן עצירה נוספת בנקודה נוספת - קו הצומת - לבחינת מצב התנועה בצומת.

הנאשם טען כי נסע במהירות איטית ברחוב בן יגלי ועצר בקו העצירה (לפני מעבר החצייה).

לאחר מכן התקדם ועצר בשנית בנקודה בה היתה לו ראות של התנועה בצומת.

הדברים עולים גם מסימונו של הנאשם ע"ג נ/4.

לא נעלמו מעיני הסתירות אליהן כיוונה התובעת בסיכומיה, בין עדותו של הנאשם בפני לבין הודעתו ת/7, עם זאת לא מצאתי בדברים, משום סתירות מהותיות, והכל בשים לב להצהרת התובעת כי אין ראייה שהנאשם חסם את הצומת - ע' 22, ש' 23 ודברי הבוחן המשטרתי, שאין בנמצא ראייה שהנאשם לא עצר בעצור: **"אף אחד לא ראה אותו"** - ע' 23, ש' 29.

רוכב הקטנוע, כך התרשמתי, הסיק מסקנות מדברים בהם הבחין לאחר התאונה.



כך אישר שאת תמרור העצור וקו העצירה ראה לאחר התאונה - ע' 11, ש' 10.

העד אישר שמדובר ברחוב הנוטה שמאלה והראות אינה מלאה (באשר לרחוב בוגרשוב).

18. בנסיבות אלה, בהן הנאשם טען כי עצר בקו העצירה (לפני מעבר החצייה) ובהמשך בנקודה בה יכול היה להבחין במצב התנועה, ובעצירה מלאה, התקרב לעברו רוכב האופנוע, כאשר תוואי הכביש משתנה, בשים לב למדרכה הימנית-מערבית הבולטת, והרוכב במהירות איטית מנסה לעוקפו, עוקף את חזית הרכב ופוגע באמצעות חלקו האחורי בחלקו הקדמי שמאלי של הרכב ונופל - התעורר בליבי ספק האם הוכחה מלוא אחריותו-אשמתו של הנאשם לקרות התאונה, במידה הנדרשת בפלילים.

תמרור עצור - אינו חזות הכל.

מסקנת הבוחן, שהמליץ להעמיד לדין את הנהג, בשים לב לשני פרמטרים בלבד - קיומו של תמרור עצור בכיוונו ושדה ראיה - איננה מספקת.

לפי הגיון זה, בכל תאונת דרכים בה הוצב תמרור עצור בכיוונו של נהג, יש בכך להכריע את הדין ולקבוע אחריותו לקרות התאונה - מובן שלא כך הם פני הדברים.

אכן, תמרור עצור מקים שתי חובות מצטברות לנהג, ובתוך כך חובת זהירות מוגברת.

דגש נוסף, שביחס לתמרור עסקינן בעבירה של אחריות קפידה, עם זאת אין הדבר מספיק באשר לקביעת האחריות לתאונה.

טול מקרה בו נהג עצר לפני קו העצירה, התקדם ועצר בקו הצומת והמתין שהתנועה לה זכות קדימה תחצה ותפנה את הדרך. או-אז מגיח רכב ופוגע בו באלכסון, או בנסיעה שאינה שומרת על קו התנועה - האם גם במקרה זה נאמר כי קיימת אחריות על הנהג, כשבכיוונו תמרור עצור, הר כגיגית, ביחס לתאונה ותוצאותיה?

או טול מקרה בו נהג עצר לפי הוראת התמרור וכבר נכנס לצומת, או-אז רכב שנסע במהירות, מעל המותר, התנגש בו, עת הנהג כמעט והספיק לחצות את הצומת - מקרה זה, לעיתים, מערב סוגיה של 'חילופי זכויות קדימה' - ראו לדוגמא **ת"ד(ת"א) 5174-01-13 מדינת ישראל נ' יעקב חלב, מיום 13.5.15**.

אכן, בדיקת קיומו והצבתו של תמרור עצור, כמו גם שדה הראיה הרלוונטי, הינם אלמנטים מהותיים והכרחיים, אך אינם מספיקים, שכן בכל תאונה ותאונה יש לבדוק את מנח כלי הרכב לאחר התאונה, לתעדו בסקיצה/תמונות ולבחון גם את טענות הצדדים, ובכלל זה גורמי הפרעה - כגון מטען, מהירות ועוד.

מצב בו הנאשם טען כי לא עבר את קו הצומת, והיה בעצירה מוחלטת, כאשר המדרכה הימנית גורמת לשינוי בתוואי הכביש, ולצורך בסטייה שמאלה, כאשר הדבר מגובה בתמונות ובחוו"ד מומחה, בשים לב שטענת הנאשם



באשר לעקיפת הרכב והשלכות המטען שנשא עימו - לא נבדקו - אין פרמטרים כגון קיומו של תמרור עצור ושדה ראייה מספיקים להוכחת האשמה מעבר לכל ספק סביר.

נוסף לכך, העדר חומר מהותי, של צוות לב 402, שהגיע לשטח ראשון.

19. ההלכה המרכזית בעניין מחדלי חקירה מצויה במסגרת ע"פ 5386/05 אלחורטי נ' מדינת ישראל, מיום 18.5.06 והאסמכתאות המרובות המצוטטות שם.

נאמר, כי בבסיס חובת החקירה עומדת החובה לפעול לחקר האמת והבאת האשם האמיתי לדין.

חובה זו, קובע כב' השו' רובינשטיין, המשנה לנשיאת בית המשפט העליון, כתוארו דהיום, הינה חובה למיצוי הליכי חקירה כראוי, ובתוך כך חלק מזכות הנאשם למשפט תקין והוגן בהיותו אמצעי לחשיפת האמת.

מטרת החקירה אינה מציאת ראיות להרשעת חשוד, אלא מציאת ראיות לחשיפת האמת, בין אם אמת זו עשויה להוביל לזיכוי החשוד ובין אם להרשעתו - ע"פ 721/80 תורג'מן נ' מדינת ישראל, פ"ד לה(2) 466.

במקרים של מחדלי חקירה, בית המשפט ישאל עצמו, כך נקבע בהלכת אלחורטי, אם אלה כה חמורים עד כי יש חשש לקיפוח הגנת הנאשם.

מחדלי חקירה נבחנים כמכלול, לאחר שמיעת התיק במלואו, ותמיד ישווה בית המשפט לנגד עיניו את ההבדל בין דיות הראיות לבין מיצוי החקירה.

התביעה הפלילית צריכה להביא ראיות מספיקות ולא ראיות מקסימליות להוכחת אשמתו של הנאשם, מעבר לכל ספק סביר.

מחדלי חקירה אינם מביאים מניה וביה לזיכוי נאשם, עם זאת במישור של כמות מחדלי חקירה היורדת לשורשו של הליך, יכול הדבר לפגוע ביכולת הנאשם להתגונן, ובתוך כך לעורר ספק סביר באשר לאשמה.

בעניין מחדלי חקירה מהותיים, ראו, בין היתר: עפ"ת (תל אביב) 11915-05-15 ויצמן נ' מדינת ישראל, מיום 21.5.15; ת"ד (תל אביב) 5601-08-14 מדינת ישראל נ' חג'אג',

מיום 25.5.15.

בתיק זה מצאתי מחדלי חקירה, היורדים לשורשו של ההליך, לרבות אי בדיקת טענות הנאשם, באשר להשלכות המטען שנשא הקטנוע ועקיפת הרכב את רכבו, כשהוא בעצירה מוחלטת, יציאה מאוחרת לשטח - 5 חודשים לאחר קרות התאונה, חוסר בחומר מהותי של צוות לב 402, אשר הגיע לשטח ראשון, השוני במבנה הצומת וניתוח משמעותו ביחס לקרות התאונה.

מצאתי במבנה הצומת כפי שתואר וצולם בחו"ד ההגנה (נ/3) משום חיזוק לגרסת הנאשם.

עמוד 12



נוסף לכך הצהרת התביעה (ע' 22, ש' 23) שאין ראייה שהנאשם חסם את הצומת, איננה מניחה לבית המשפט לבחון אפשרות זו, במסכת הראיות, כפי שהובאה בפני, שכן כלל ידוע בשיטת משפטינו, שאין בית המשפט משים עצמו קטגור במקום התביעה.

20. מכלל הטעמים דלעיל החלטתי לזכות את הנאשם, מחמת הספק, מהמיוחס לו בכתב האישום.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתל אביב, בתוך 45 ימים מהיום.

כל המוצגים בתיק זה נסרקו לנט, בהתאם להנחיות, ומוחזרים המה כולם למשמורת התביעה, עד יהפוך פס"ד חלוט.

ניתנה היום, כ"ב אלול תשע"ה, 06 ספטמבר 2015, במעמד הצדדים.